

Aan Dr. SCHULD.

Geachte Collega!

Het spijt U dat ik nog *tegenover* U sta. Wij willen beiden het welzijn van onze standgenooten en staan dus niet tegenover elkander. Over de middelen discussieeren wij slechts. Ik ga volkomen met U mede dat materieele voordeelen aan het lidmaatschap verbonden de band te hechter doen zijn tot heil van alle geneeskundigen.

Gij wenscht daartoe een onderlinge levensverzekering-maatschappij van de Ned. Maatschappij tot bevordering der Geneeskunst uitgaande plus een ongelukken-verzekering. Ik wensch alleen *verzekering tegen invaliditeit*.

Door een levensverzekering van de Maatschappij uitgaande *kan geen band worden gevormd*, omdat er reeds onderlinge levensverzekering-maatschappijen bestaan die dezelfde voordeelen aanbieden als de onderlinge van de Maatschappij uitgaande zou kunnen geven. Gij schat de onkosten op nog geen 10 pCt., de levensverzekering van Eigen Hulp bijv. heeft even 6 pCt. onkosten en heeft gepokt en gemazeld. Hoe kan er dus een band gevormd worden waar men elders voor hetzelfde evengoed terecht kan?

Over een verzekering tegen ongelukken ben ik al heel slecht te spreken. Of een invaliditeit nu precies door een ongeluk ontstaat of door een der *tallooze* andere oorzaken, het leed is hetzelfde en *daarin* moet zooveel mogelijk worden voorzien. Een verzekering tegen invaliditeit, hoe deze ook moge zijn ontstaan, kan alleen daarin voorzien, *door haar* kan een band worden gevormd tusschen de leden der, Maatschappij, want *dat kan men elders niet krijgen dan tegen veel te hoogen prijs*.

Hoe kan men sterker band vormen dan door onderling de invaliden bij te staan en daardoor zich zelve bijstand te koopen voor het geval men zelf invalide wordt?

Onze bestaande Onderlinge Verzekeringmaatschappij tegen Invaliditeit wil de ellende door invaliditeit onder artsen ontstaan voorkomen. Op welke wijze dat geschiedt is ons vrij onverschillig, *als het maar geschiedt*. Wil men het oude voorstel van de Afdeeling Schiedam en O. weder opvatten en met de noodige wijziging aannemen, dus verzekering met veranderlijke premiën, of wil men vaste premiën, of een mengsel van beide, dat alles is slechts een quaestie van overleg.

Ik hoop dat dit schrijven U moge hebben overtuigd dat Gij Uw plan iets moet wijzigen en dat wij spoedig, viribus unitis, zullen optrekken om den Nederlandschen artsen te geven: *zekerheid dat zij in geval van invaliditeit niet bovendien nog honger zullen moeten lijden*.

De band dien Gij wenscht zal dan gevormd worden.

Gelukt het ons niet om met één slag die zaak afdoende te regelen dan zal onze Onderlinge voortgaan zich voetje voor voetje uit te breiden, om langzaam maar zeker toch ons te geven *een verzekering van werkkraacht waarvan de groote meerderheid der artsen alleen afhankelijk is*.

Nogmaals roep ik U dus toe: Houd uwe andere pijlen in Uwen koker, neem alleen den pijl der invaliditeits-verzekering en doodt daarmee de geldelijke zorgen van velen Uwer invalide kunstbroeders.

Wij zullen U dapper bijstaan.

Met besten collegialen groet,

Dr. J. ENDTZ.